

اتراق چادرنشینان در کنار رودخانه‌ها

۲۲ مهر ۱۴۰۰ ساعت ۱۴:۰۸

مردم ایل در کنار رود و جویبار و نزدیک مرتع چادر می‌زدند و تا هنگامی که دام‌ها آب و علف داشتند، آنجا می‌ماندند. اگر آب رودخانه فروکش می‌کرد یا دام و ستور همه علف‌ها را چریده بودند، چادرنشینان راه می‌افتادند تا جای دیگری برای ماندن پیدا کنند.

کوچ‌نشینی یکی از شیوه‌های رایج زندگی قاجاریان بود که طی آن برخی از طایفه‌ها برای تغذیه دام‌های خود و گذران زندگی، به این شیوه روی آورده و بخشی از سال را از طریق استقرار چادرهای خود در مکان‌های مختلف می‌گذراندند:

«ایل کوچ‌نشین در طایفه‌ها و گروه‌های کوچکی بطور پراکنده حرکت و در گوشه و کنار اتراق می‌کند. دسته‌های بزرگتر این کوچ‌نشین‌ها را که دیدم مرکب از کم و بیش هزار نفر بود و دسته‌های کوچک‌تر حدود ۳۰۰ نفر. چادر آن‌ها مانند خان‌های چارگوش بود. هر خانوار یک یا دو چادر داشت. گاه چندین چادر در کنار هم برای یک خانواده بود، که فکر کردم باید خانواده رئیس ایل باشد. چادرها در اندازه‌های مختلف بود، از کوچک و بزرگ و با کیفیت گوناگون دارایی چادرنشینان گله گوسفندشان بود و سگ‌های گله و چارپا از شتر و الاغ و قاطر. خانواده رئیس ایل چندین چادر داشت. مردم ایل در کنار رود و جویبار و نزدیک مرتع چادر می‌زدند و تا هنگامی که دام‌ها آب و علف داشتند، آنجا می‌ماندند. اگر آب رودخانه فروکش می‌کرد یا دام و ستور همه علف‌ها را چریده بودند، چادرنشینان راه می‌افتادند تا جای دیگری برای ماندن پیدا کنند. ایل‌نشینان آرام و سر به زیر می‌نمودند. به چادرهاشان که نزدیک شدم تا دیدنی بکنم، چادرنشینان از جا برخاستند و سلام و تعارف کردند. فقط سگ‌هایشان به من بلند پارس می‌کردند و روی خوش نشان نمی‌دادند. زن‌ها را هر کدام سرگرم کاری دیدم: از رودخانه آب می‌آوردند با چیزی در زمین می‌کاشتند یا در چادرها بشم می‌رشتند. آهنگ زبان این چادرنشینان با فارسی فرق داشت، اما پوشش زن‌هایشان مانند دیگر زن‌های ایرانی بود.»

منبع: یوشیدا ماساهارو، سفرنامه یوشیدا ماساهارو، ترجمه هاشم رجب‌زاده، مشهد، مؤسسه چاپ و انتشارات آستان قدس رضوی،

۱۳۷۳، ص ۱۲۶

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/48546/اتراق/چادر نشینان-کنار-رودخانه-کنار>